

Kateřina Kubalová
ilustrace Zdeňka Őtudlarov

Terka, Bětka a primabbrlina

bambóok®

bamb**oo**k[®]

Kateřina Kubalová
ilustrace Zdeňka Őtudlarov

Terka, Bětka a primabbrlina

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Kateřina Kubalová

Terka, Bětka a primabábrlína

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8151. publikaci

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Odpovědná redaktorka Lucie Švecová

Sazba a zlom Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2021

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2021

Cover Illustration © Zdeňka Študlarová, 2021

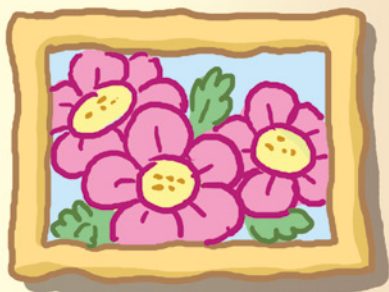
ISBN 978-80-271-4412-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-3210-2 (print)

OBSAH

Dva copánky, dva culíky, tápťo z kuřete a jedubaba	7
Květákem se nehází, brácha místo psa a umí jedubaba čarovat?	13
Zase ta baba, vybíjená v parku a koláče s medem	19
Mamince je špatně, kočka nesnáší sanitky a obří matrace	25
Mléko se škraloupem, zakletá princezna a zamčená truhla	31
Náhrobek, palačinky s jahodovou marmeládou a unese nás koště?	39
Proměna, telefonát z porodnice a moc velký dudlík	47
Panenko z porcelánu, bláznivá pohádka a senzační balet	53
Dva drdůlky, čtyři piškoty a mimino	61
O autorce	69

DVA COPÁNKY, DVA CULÍKY,
ŽÁPŤO Z KUŘETE A JEDUBABA

Budu vám vyprávět příběh. Usadte se, nebo si klidně i leh-
něte, ale dávejte pozor, protože to bude napínavé, uvidíte.
Nejdřív vám ale musím představit hlavní postavy. To se
tak na začátku knížky dělává, nemám pravdu?

Tak tedy, byla jednou jedna... Ehm, ony byly holčičky
vlastně dvě. Jedna copatá, druhá culíkatá. Jedné šla ve
škole matematika, druhá zase ráda četla a malovala, ale
obě byly pěkně praštěné. Každá byla jiná, a přece byly
obě stejné – Terka a Bětka, dvojčata z ulice Na Smetance
na pražských Vinohradech. Je to už nějaký ten pátek, co
se sem s rodiči nastěhovaly. Tehdy ještě chodily do dru-
hé třídy. Teď už jsou mnohem starší, ale to předbíhám.
Všechno to začalo jednou na podzim, když kuchařky
ve školní kuchyni upekly k obědu kuřata.

„Fůůůj, to je hrozný. Představ si, že jsem si do toho omy-
lem kousla,“ vyčarovala Terka na svém obličejí takovou
grimasu, že by si za ni zasloužila cenu za herecký výkon.

„Nene, to není možný, jak jsi to mohla přehlédnout?“
divila se Bětka sestřině neodpuštělné nepozornosti.

„Bylo to schovaný pod nádivkou.“

„Táptó pod nádivkou. To určitě kuchařky udělaly schvál-
ně, abychom to musely sníst.“

„Jasně, to jim určitě nakázala ředitelka.“

„Ale holky, tápto je přece jen trocha krve z kuřete, která se uvnitř při pečení srazila, to není nic hrozného,“ vložila se do holčičího štěbetání maminka.

„Ale je to hnůůsný,“ odpověděly jí obě holky naráz.

„Tak víte co? K večeři vám usmažím květák, chcete?“

„Jooo! Senza, mami,“ zajásaly Bětka s Terkou.

Když dorazily ze školy domů, maminka odemkla byt a obě treperendy si za stálého brebentění odnesly aktovky do pokojíku. Rychle si udělaly domácí úkoly a už stály v kuchyni s prosebným výrazem v očích. Maminka se ani nemusela ptát, co chtějí.

„No tak běžte na chvíli ven, ale za hodinu ať jste doma. A v přízemí buďte opatrné.“

„Jasně, dáme na jedubabu pozor!“ hulákaly jedna přes druhou tak, že ani neslyšely, jak za nimi maminka volá, že takhle se o starších dámách rozhodně nemluví.

Když se blížily ke vchodovým dveřím, našlapovaly tiše jako myšky. Ale jako na potvoru se u schránek potkaly se sousedkou paní Dvořákovou, která nesla z obchodu v tašce kuře, a to se nemělo stát. Holky si rázem vzpomněly na školní oběd.

„Kuře, tápťo, fůůj!“ rozléhalo se jako ozvěna po celém přízemí.

„Co je to tady za kravál? Kdo to má poslouchat?! Parchanti zatracený, mazejte řvát ven,“ vyběhla z bytu paní Králová, řečená jedubaba, a mávala koštětem. I o dvě patra výš slyšela maminka její lamentování.

KVĚTÁKEM SE NEHÁZÍ,
BRÁCHA MÍSTO PSA
A UMÍ JEDUBABA ČAROVAT?

Když přiběhly na hřiště do nedalekých Riegrových sadů, žďuchla Terka do Bětky. „Ta zase vyváděla, co? A zase měla to koště.“

„No tak asi zrovna zametala, ne?“

„Ba ne, měla na sobě kabát.“

„Máš pravdu, šla s koštětem ven. Asi na něm chtěla letět,“ uchechtla se Bětky.

„No ale vážně, co když je to čarodějnice? S koštětem chodí ven každý den, a navíc má černou kočku,“ rozvíjela své úvahy Terka, zatímco se houpały na houpačce.

Pak si ještě zahrály na schovávanou a pádily domů. Bylo skoro pět, začalo se smrákat a smažený květák, to už je pořádné lákadlo.

Jenže místo příjemné vůně večere, která by je vítala ve dveřích, si musely zacpávat nosy. Z přízemí se k nim do bytu totiž valil nepříjemný zápach spáleniny. Honem za sebou dveře zavřely a šup ke stolu.

„Tak jak bylo ve škole?“ začal se tatínek nad mísou kvěťáku a brambor vyptávat.

„Dobry,“ odpověděly mu dcerky jednohlasně a bylo jasné, že se o škole rozhodně už bavit nechtějí. Měly mnohem zajímavější téma.

„Určitě vařila nějaký lektvar,“ pošeptala sestře do ucha Terka.

„To je jasný.“

„Třeba by nám uměla vyčarovat psa,“ špítaly si, zatímco se cpaly květákem.

„No jo, ale zlá čarodějnice asi umí vyčarovat jenom zlého psa. Ještě by nás pokousal,“ strachovala se Bětka.

„Co si to tam šuškáte, vy dvě?“ usmála se na ně maminka a přitom si ukrojila další sousto kvěťáku.

„Ále nic, jen jsme na procházce s družinou potkaly moc hezkýho pejska,“ odváděla Terka řeč jinam.

„Zase s tím začínáte? Víte, že pejska mít nemůžeme,“ zapojil se do hovoru i tatínek.

„Já vím, ale když on byl tákhle nádhernej,“ máchla Běťka rukou, ve které právě držela vidličku s kvěťákem. Ten se vymršťil a trefil mamince břicho.

„Mami, promiň, já nechtěla,“ vyděsila se Běťka a měla slzy na krajíčku. „Nestalo se bráchovi v bříšku nic?“

„Ale ne, neboj,“ uklidňovala ji maminka a snažila se dostat z kvěťovaných šatů osmaženou strouhanku. „Ale buď trochu opatrnější, jo?“

„Musíte teď mamince hodně pomáhat,“ zvedl tatínek hlavu od talíře. „Ráno odjíždím na služební cestu. Budu dva měsíce pryč. Vráťím se až na Vánoce, abych stihnul Ježíška.“

„A Tomáška! Ten se totiž na Vánoce narodí,“ dodala Terka.

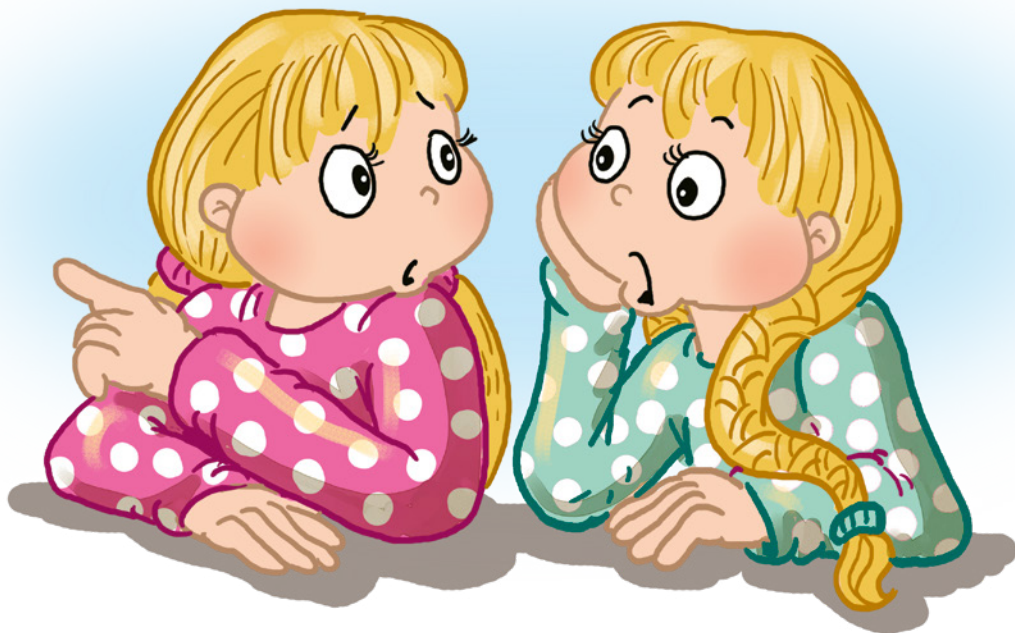
Crrr! Ozval se zvonek u dveří.

Že by někdo přišel na květák? No možná by si ho domovník Bárta býval rád dal, ale přišel jen poprosit tatínka o pomoc s kotlem, který se rozbil v přízemním bytě paní Králové.

„Tak se lekla, že z toho spálila večeri,“ líčil domovník.

„Vidíš? Má kotel, já ti to říkala. Je to čarodějnice,“ řekla Bětka Terce.

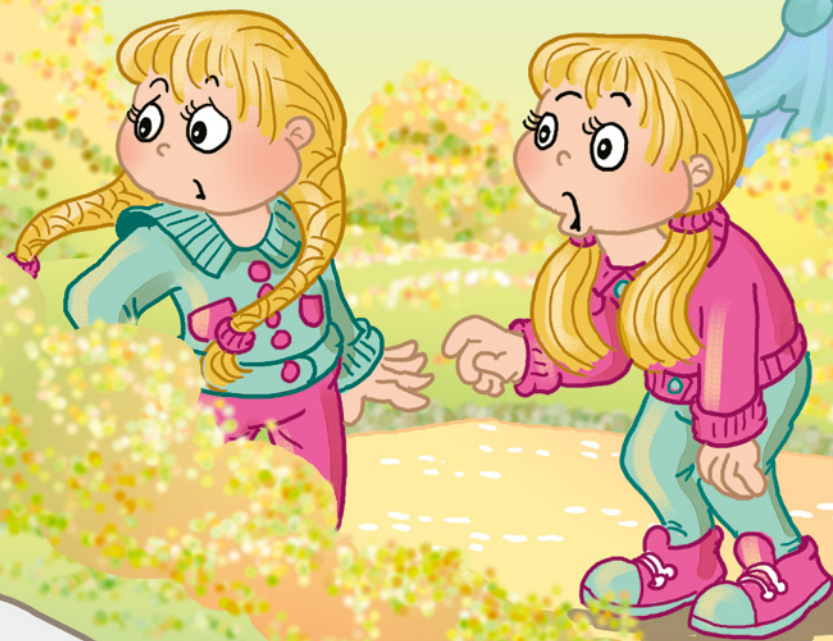
„Máš pravdu, jen musíme přijít na to, co chystá.“

ZASE TA BABA,
VYBÍJENÁ V PARKU
A KOLÁČE S MEDEM

Sobota je prima, nemusí se do školy. Když má ale maminka spoustu práce, a navíc čeká miminko, zase tak veselé to není. Terka s Bětkou o tom věděly své. Ukrutánsky se nudily už od rána. Maminka se totiž, kdo ví proč, rozhodla, že musí žehlit pleny a uklízet. Tatínek včera odjel pryč a Člověče, nezlob se už popáté prostě zábavné není.

„Můžeme ven?“ ptaly se holky.

„Jasně, skvělý nápad,“ oddychla si maminka, že nemusí dokola odpovídat na otázku, co mají dělat. „Ale...“

„... opatrně v přízemí, my víme,“ rozesmály se obě holčičky současně.

Tentokrát to ale bylo úplně zbytečné, protože jedubaba Králová nebyla doma. Terka s Bětkou ji zahlédly koupelnovým okénkem, když si čistily zuby. Šla ven a nesla si koště.

„Myslíš, že se dá létat nad Prahou?“ zajímalo Terku.

„Asi jo, kde by jinak lítala? Třeba umí vylétnout hodně vysoko, aby nevrátila do nějaké věže nebo domu,“ odpověděla Bětka.

„No jo, ale to by se zase mohla srazit s letadlem,“ řekla zamyšleně Terka.